

ЗЛАТНОТО, СРЕБЪРНОТО И ДЪРВЕНОТО МОМИЧЕ ТИБЕТСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Един цар имал две дъщери, Нгулигун (Сребърната принцеса) и Ксерлигун (Златната принцеса). Тяхната прислужница се наричала Йог-таму-нцо. Сребърната принцеса имала сребърно ведро и сребърен черпак, Златната принцеса имала златно ведро и златен черпак, а Йог-таму-нцо имала дървено ведро и дървен черпак.

Прислужницата казала на принцесите:

— Хайде да играем! Да занесем нашите ведра и черпаци на реката и да видим чий съд ще плава най-добре.

Принцесите се съгласили, трите взели своите съдове и ги пуснали във водата. Златното и сребърното ведро и черпак потънали, само дървените изплували отгоре.

Принцесите казали на прислужницата:

— Иди при нашия баща и го попитай: „Кое ти е по-скъпо: Ксерлигун и Нгулигун или златното и сребърно ведро и черпак?“

Прислужницата отишла при царя и царят ѝ казал:

— Ведра и черпаци мога да поръчам да ми направят отново, но с други деца не мога да се сдобия. Вземи тсампа^[1] и мазнина, натовари ги на един кон, иди при моите дъщери и им кажи по-скоро да си идват вкъщи.

Прислужницата изяла по-богато приготвените късчета тсампа и мазнината, отишла при принцесите и им казала:

— Царят ви е много сърдит и каза: „По-скъпи са ми златното и сребърно ведро и черпак.“ Той ми даде кон, малко тсампа без мазнина и ми каза да ви предам неговата заповед да напуснете царството му.

Прислужницата заявила пред принцесите, че сега тя е най-старшата измежду тях и им заповядала да ѝ дадат скъпите си дрехи. След като ѝ ги дали, прислужницата се облякла в техните дрехи, а им дала да облекат нейните, после трите се качили на коня: отпред Йог-таму-нцо, в средата Нгулигун, а отзад Ксерлигун, и потеглили на път.

По пътя срещнали един принц. Йог-таму-нцо го попитала:

— Кой ще приготвя храната на царя?

Принцът отвърнал:

— Грозната е отпред, хубавата е в средата, а тази отзад ще готви храната на царя.

Тогава Йог-таму-нцо заповядала на царските дъщери да си сменят местата: Ксерлигун седнала отпред, а тя седнала отзад и пак запитала принца:

— Коя е хубава? Коя е грозна? Коя ще готви храната на царя?

Принцът казал:

— Грозната седи отзад, хубавата в средата, а тази, която ще готви храната на царя е отпред.

Накрая принцът решил:

— Аз ще пусна една стрела и която от вас трите посочи стрелата, тя ще готви храната.

Той стрелял с лъка и стрелата паднала пред принцеса Ксерлигун. Йог-таму-нцо обърнала стрелата и я забола в собствената си пола. Принцът се приближил, видял, че стрелата лежи пред Йог-таму-нцо и казал:

— Както е речено, така да бъде! Щом стрелата сочи към тебе, ти ще готвиш храната.

Те продължили пътя си и стигнали до царския дворец. Там имало езеро. Йог-таму-нцо хванала Ксерлигун и я хвърлила в езерото, а самата тя станала царица, след като се оженила за принца, който станал цар. А Нгулигун изпратила да пасе овцете.

Всеки ден Нгулигун изкарвала стадото, отивала при езерото и запявала:

Нгулигун е овчарка, пасе на царя стадата.

Ксерлигун е тук долу, в езерото, под водата.

Йог-таму-нцо е царица, на царя готви храната.

А Ксерлигун, след като потънала, отишла право в подводния дворец Улигсигла-ренчин и заживяла там отново като принцеса. Когато чула пеенето на сестра си, тя се показала от водата, донесла хляб и месо и ѝ заръчала:

— Изяж всичко без остатък! Не носи нищо в двореца!

Един ден Нгулигун пъхнала в пазвата си едно парченце и забравила за това. Когато била в двореца и се преобличала, парченцето паднало на пода, но Нгулигун не се навела да го вземе.

Йог-таму-нцо намерила късчето храна и попитала Нгулигун:

— Откъде се е взело това парче храна?

Нгулигун казала, че другите овчари са ѝ го дали. Царицата разпитала всички овчари, но те казали, че не са давали нищо на

Нгулигун. Царицата отново попитала Нгулигун откъде е взела парченцето храна и тя признала, че ходи всеки ден на брега на езерото и пее:

*Нгулигун е овчарка, пасе на царя стадата.
Ксерлигун е тук долу, в езерото, под водата.
Йог-таму-нцо е царица, на царя готви храната.*

Тогава сестра ѝ излиза над водата и ѝ дава малко хляб и месо.

На другия ден Йог-таму-нцо затворила Нгулигун в двореца, а самата тя отишла да пасе овцете с нейните другари, като взела със себе си един палешник. Тя запалила огън от сух овчи тор, нагорещила палешника до червено, после отишла на брега на езерото и запяла:

*Нгулигун е овчарка, пасе на царя стадата.
Ксерлигун е тук долу, в езерото, под водата.
Йог-таму-нцо е царица, на царя готви храната.*

Ксерлигун се подала от водата с месо и хляб. Йог-таму-нцо ѝ разцепила главата с нажежения палешник. Ксерлигун се скрила отново под водата и цялата вода на езерото почервеняла от кръвта ѝ.

На следващия ден Нгулигун отишла при езерото и повикала сестра си, но сестра ѝ не се появила. Седем дни Нгулигун напразно призовавала сестра си, най-сетне тя излязла над водата с превързана глава и каза:

— Седни върху мене и аз ще те взема със себе си!

Нгулигун не посмяла да влезе във водата. Тогава Ксерлигун ѝ каза:

— Аз не мога да дойда при тебе, защото не мога вече да живея на сушата! Но ако ти не искаш да влезеш във водата, повече няма да ме видиш!

След време Нгулигун добила дете, което било наполовина златно, наполовина сребърно. Йог-таму-нцо заповядала да го хвърлят при овцете да го стъпчат, но овцете се разбягали изплашени. Когато

Йог-таму-нцо наредила да хвърлят детето при конете, конете също хукнали да бягат. Тогава хвърлили детето при кравите, но и те побягнали.

Накрая Йог-таму-нцо казала да изкопаят дупка в кошарата на овцете, да сложат вътре детето и да го покрият, както е живо, със сух тор, а на мястото му при Нгулигун да оставят едно кученце, и казала на царя:

— Нгулигун доби кученце!

Скоро върху гроба на златното дете поникнало цветето Меток бама. Една овца изяла цветето и оагнила едно петнисто агне. Агнето казало на Нгулигун:

— Майко! Не ходи в степта! Аз ще паса овцете вместо тебе.

Нгулигун не ходела повече в степта, овцете се грижели за петнистото агне, сами се пасели и сами се прибирали от паша.

Агнето пак казало на Нгулигун:

— Майко, кажи на Йог-таму-нцо за мене, кажи й, че това агне трябва да се заколи, защото винаги увлича овцете надалече в степта, първо към планините, а после ги води към водата. Когато тя изяде месото ми, събери всички кости, и целите, и натрошените, и ги отнеси в някоя пещера.

Нгулигун казала на Йог-таму-нцо:

— Това петнисто агне трябва да бъде заклано! То води надалече стадото, първо към планините, а после към водата.

— Ти лъжеш! По-скоро ти се иска да си хапнеш от месото му! — казала Йог-таму-нцо и сама отишла да пасе овцете. Отначало агнето повело стадото надалече в степта, чак до подножието на планината, а после го повело към водата. Йог-таму-нцо капнала от умора и като докарала стадото, казала на Нгулигун:

— Ти беше права! Това агне трябва да се заколи.

Заклали агнето. Нгулигун събрала всичките кости, и целите, и натрошените, и ги сложила в една пещера.

След седем дена, един малък монах се появил в пещерата. Нгулигун се опитала да вземе момчето на ръце, но като го поела, то се разпаднало и там имало отново само купчина кости.

След още седем дена, един стар монах се появил в пещерата. Нгулигун отново се опитала да го поеме, но и този път той се разпаднал на кости.

След нови седем дена един млад монах се появил в пещерата. Нгулигун се опитала да го хване с две ръце и този път успяла. Монахът казал на Нгулигун:

— Майко! Иди при царя и му кажи, че един монах се е родил в пещерата!

Царят отишъл в пещерата и довел царицата Йог-таму-нцо със себе си. Царицата седнала до монаха, а Нгулигун седнала при изхода на пещерата.

Монахът ѝ казал:

— Майко, седни тук до мене!

Нгулигун станала и тръгнала натам, но царицата извикала:

— Не ѝ позволявай да сяда наблизо! Тя гъмжи от въшки!

Монахът казал на Нгулигун:

— Майко! Плюй на дланта ми!

Нгулигун плюла. Монахът поднесъл своята длан към лицето си и казал:

— Тази слюнка мирише на млякото на моята майка!

— Опитай моята слюнка — казала Йог-таму-нцо на монаха, — моята ще мирише по-хубаво от слюнката на една слугиня.

— Не — казал той на Йог-таму-нцо, — аз не искам твоята.

След това монахът измъкнал една плоча и я попитал:

— Когато вие дойдохте в царството, кой хвърли Ксерлигун в езерото?

— Йог-таму-нцо — отвърнала плочата.

— Когато Ксерлигун излезе от водата с хляб и месо за сестра си, кой разцепи главата ѝ?

— Йог-таму-нцо.

— Когато Нгулигун роди син, наполовина златен, наполовина сребърен, не заповяда ли Йог-таму-нцо да го заровят в земята и покрият с тор?

— Заповяда.

— Когато едно цвете поникна на неговия гроб, не го ли изяде една овца?

— Да, изяде го.

— Не роди ли тази овца едно петнисто агне?

— Да, роди.

— Не заповяда ли Йог-таму-нцо да се заколи агнето?

— Заповяда.

— Не събра ли Нгулигун костите на агнето?

— Събра ги.

— Не ги ли сложи в една пещера?

— Сложи ги.

— От тези кости ли се роди монахът, който сега седи до царицата?

— Да, това е същият монах.

Тогава царят разбрал, че монахът е неговият син, който бил убит от царицата. Той заповядал да я вържат за седем коня и да ги подгонят в седем посоки. Това бил краят на Йог-таму-нцо.

[1] Тсампа (цзамба) — едно от любимите традиционни тибетски блюда от препечено ечемичено брашно, замесено с тибетски чай; понякога му добавят масло от як и сол, правят от сместа топчета и ги изпържват в тиган. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.